

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Medgangs Ven har lært at smiile

Citation: Stub, Ambrosius: "Medgangs Ven har lært at smiile", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 110. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-stub01val-shoot-workid62911.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Medgangs Ven har lært at smiile

Aria

Mel. Zweifle nicht mein Wehrtes Leben.

Medgangs Ven har lært at smiile,
Naar min Sol er høy og bliid
Men saa snart den gaar til hviile!
Kaster Spodskhed Nacken hid.
O! du Svale føyter bort,
Naar min Dag er kold og kort.

Eed paa løffter, Troe og Love
Høres nock af slibrig Mund.
Tillid staar saa tit i Vove
Paa en Muur foruden grund
O! du Rørstilck har et Kneck,
Skøndt du synes uden Breck.

Verden har forgyldt sin Pille:
Verden skiencker giffit i Viin:
Verden kand saa høflig drille:
Verden er saa falsk som fiin.
O du Slange! Brod og Mord
Sticker i dit sledske Ord.

111

Klog oprigtighed bær Priisen;
Thi den holder fod og Stand
Midt paa Bølgen midt paa lisen,
Midt igiennem Ild og Vand.
Søde Phoenix! Modgangs Ven
Jeg er ævig din igjen!

* *
-- 112